

του Στρατή Μαζιδη

Αν επιχειρήσουμε μια σύγκριση της αποδοχής της επιστροφής σε εθνικό νόμισμα σήμερα με πριν από τρία χρόνια, θα παρατηρήσουμε μια τρομακτική διαφορά της ισορροπίας υπέρ της δραχμής. Η πιθανότητα εγκατάλειψης της ευρωζώνης δεν τρομάζει πλέον όσους τρόμαζε το 2010 ενώ κι όσους φοβίζει είναι σε πολύ μικρότερο βαθμό.

Ο βασικότερος παράγοντας είναι η τσέπη που αδειάζει. Ο άνεργος ξέρει ότι δεν έχει δουλειά κι ο άστεγος σπίτι. Τι να το κάνει το ευρώ; Όσο θα συνεχίζουμε την πορεία σε αυτό το θανατηφόρο οικονομικά σπινάλ με φόρους, φόρους, φόρους και φόρους παράλληλα με στράγγιγμα, ο κόσμος θα επιζητά όλο και περισσότερο να στείλει στον αγύριστο και το ευρώ και την Ευρώπη.

"Ξέρεις τι σημαίνει να γυρίσουμε στη δραχμή;" μου λέει ένα κομματικό στέλεχος της ΝΔ. Του απήντησα "Ξέρεις αν έχει αυτό καμία σημασία για 2.000.000 ανέργους που κι αν βρουν δουλειά θα είναι για 300 ευρώ τα οποία εσύ χαλάς ένα Σαββατοκύριακο;". Απάντηση έλαβα δια άλλης ερώτησης "και πως θα πάρουμε καύσιμα τον πρώτο καιρό;" και απήντησα "η Αλβανία πως τα προμηθεύεται;".

Άλλωστε η δυναμική της οικονομίας μιας χώρας δεν εξαρτάται από το νόμισμα. Αυτό αποδείχθηκε στην περίπτωση μας. Ακόμη για τα μπάζα μας έχουν. Έχεις κύριε νοικοκυρεμένο δημόσιο; Έχεις σταθερό και ελκυστικό φορολογικό σύστημα για όλους; Έχεις νομοθεσία που αγκαλιάζει και βοηθά όποιον επιχειρεί; Εμείς ακόμη να διώξουμε τους επίορκους, πόσο μάλλον να περιορίσουμε επιτέλους όπως πρέπει το δημόσιο στέλνοντας σπίτι τους λουφαδόρους, ημέτερους κτλ. Όσο για το φορολογικό, κάθε πέντε – έξι μήνες καταθέτουμε νέο νομοσχέδιο. Είμαστε για τα πανηγύρια και το γνωρίζουν όλοι. Δεν είναι λοιπόν το νόμισμα το πρόβλημά μας. Εμείς είμαστε το πρόβλημα.

Κι έπειτα αυτή η αβεβαιότητα της μετάβασης μειώνεται μέρα με τη μέρα όσο θα κατεβαίνει το βιοτικό μας επίπεδο, όσο οι μισθοί θα εξατμίζονται τόσο πολύ ώστε το τέλος να πληρώνουμε την εργοδοσία γιατί μας βοηθά να απασχολούμαστε στον ελεύθερο χρόνο μας, όσο τα σπίτια μας έχασαν το 60% της αξίας τους κι ας μείναμε στην ευρωζώνη και όσο το γάλα με το τυρί θα τραβούν την ανηφόρα κι ας μιλούν κάποιοι για αποπληθωρισμό.

Η έξοδος από την ευρωζώνη τρόμαζε όσο το ρίσκο ήταν μεγάλο. Όπως όμως οδηγείται η

κατάσταση, δεν είναι μακριά η ώρα που θα αποτελέσει λαϊκή απαίτηση.

Πώς το έλεγε ο Γιώργος Κωνσταντίνου στο "Ξύπνα Βασίλη" προς το τέλος της ταινίας;

"Αρχίζω να γυρίζω! Το νιώθω ότι αρχίζω να γυρίζω".

Μόνο που θα ήταν πολύ διαφορετικά αν είχαμε γυρίσει το 2009, με τους έξω απροειδοποίητους και τα "πουλάκια" εδώ εγκλωβισμένα και όχι ελεύθερα να φύγουν στην Ελβετία!

Freepen.gr